הלן בנרמן

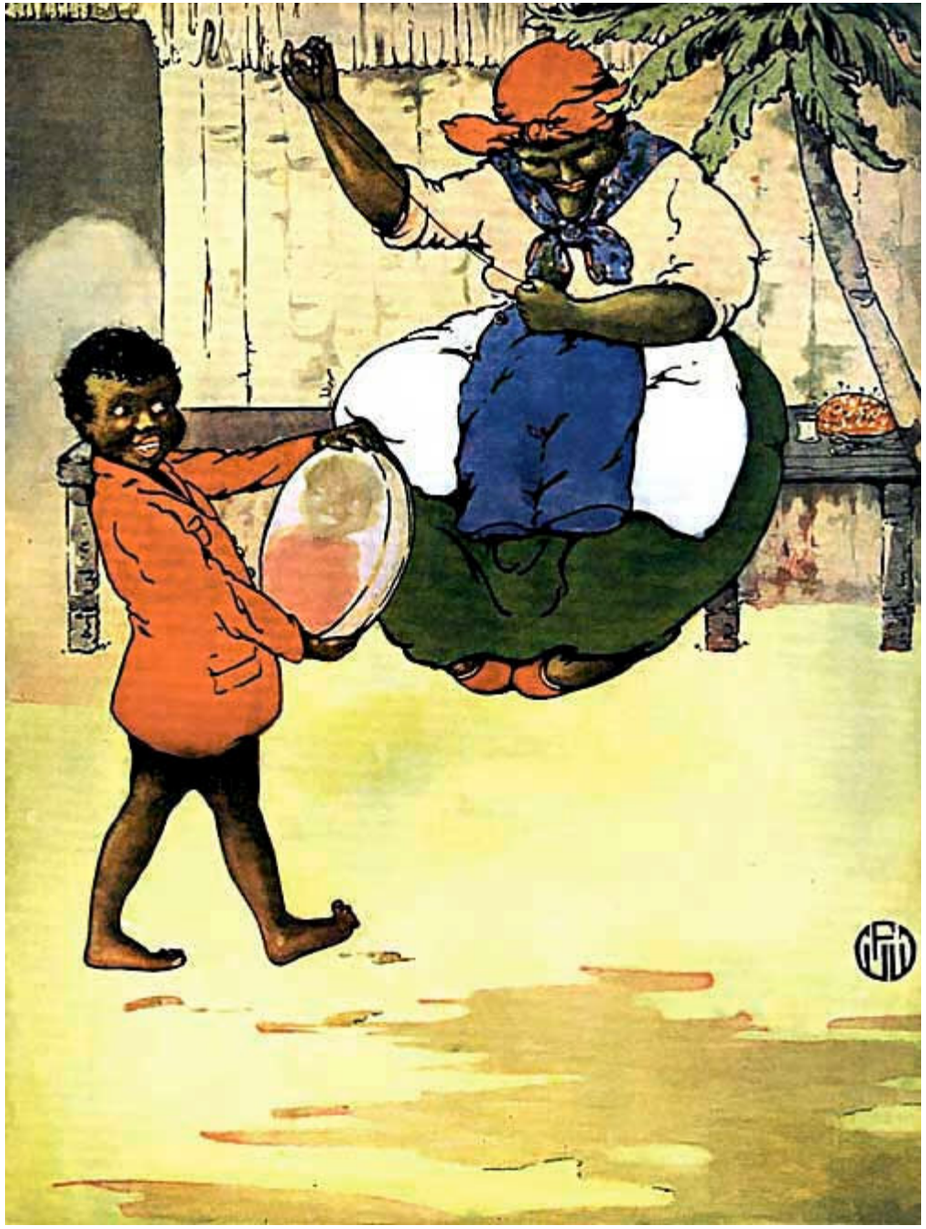

היה היה פעם ילד שחור קטן שקראו לו סמבו הקטן.
לאמא שלו קראו מומבו השחורה ולאבא שלו קראו ג'ומבו השחור.
אמא מומבו עשתה לסמבו מעיל אדום יפה וזוג מכנסיים כחולים נהדרים.
ואבא ג'ומבו הלך לשוק וקנה לו שמשייה ירוקה וזוג נעליים סגולות, עם סוליות אדומות ומרופדות בבד אדום.
סמבו שמח מאוד מבגדיו החדשים. הוא לבש אותם ויצא לטייל בג'ונגל.

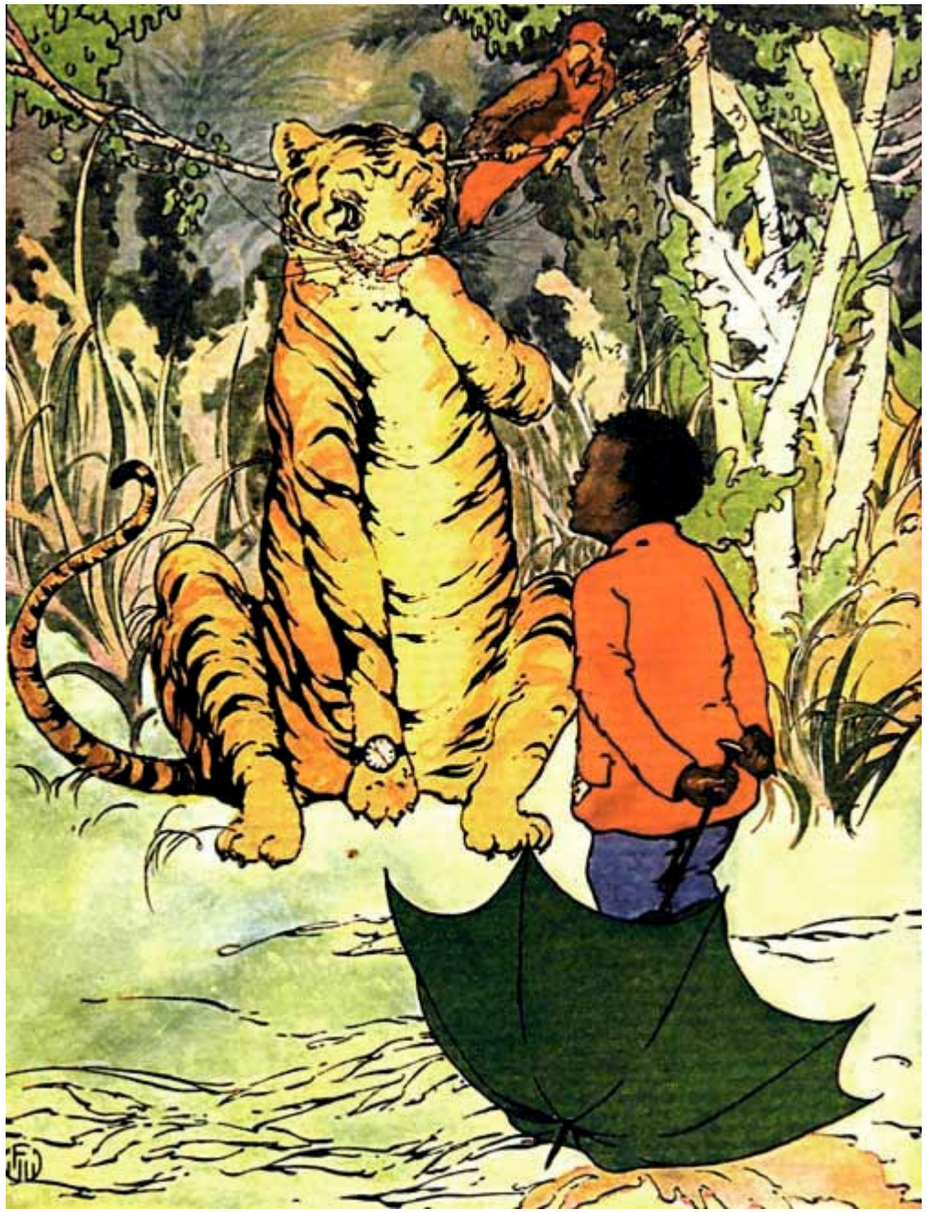

בטיול פגש סמבו נמר, והנמר אמר לו "סמבו הקטן,
אוכל אתך!"
אבל סמבו אמר "לא! לא! מר נמר, אם תעזוב אותי ולא
תאכל אותי אתן לך את המעיל היפה האדום שלי."
"טוב" אמר הנמר "לא אוכל אותך הפעם, אבל תן לי את
המעיל האדום שלך."
והנמר לבש את המעיל האדום של סמבו והלך, כשהוא
קורא בקול "אני הנמר היפה ביותר בכל הג'ונגל."

סמבו הקטן המשיך ללכת ופגש נמר שני שאמר לו
"סמבו הקטן, אוכל אותך!"
וסמבו הקטן ביקש "לא! לא! מר נמר, אל תאכל אותי.
אתן לך את המכנסיים הכחולים היפים שלי."
הנמר אמר אז "טוב. אם תיתן לי את המכנסיים
הכחולים שלך לא אוכל אותך בינתיים." הוא לבש את
המכנסיים הכחולים של סמבו והלך תוך נהימה בקול רם
"עכשיו אני הנמר היפה ביותר בכל הג'ונגל."

סמבו המשיך ללכת ופגש נמר שלישי שגם הוא אמר "סמבו הקטן, עכשיו אוכל אותך".
וסמבו ביקש "לא! לא! מר נמר. אם תעזוב אותי אתן לך את הנעליים החדשות שלי, סגולות עם סוליות וריפוד אדומים."
אמר הנמר "מה תועלת תהיה לי מהנעליים שלך. לי יש ארבע רגליים ולך רק שתיים. אין לך מספיק נעליים בשבילי."
אבל סמבו הקטן אמר "תוכל לשים אותן על האוזניים שלך."
"זה רעיון יפה" אמר הנמר. "תן לי אותן ולא אוכל אותך היום."
והנמר שם את הנעליים של סמבו על אוזניו, הלך בג'ונגל וקרא "אני הנמר היפה ביותר בכל הג'ונגל."

וכשסמבו הלך הלאה, הוא פגש עוד נמר שאמר מיד "טוב שאני רואה אותך סמבו הקטן. מיד אוכל אותך."
וסמבו הקטן אמר "לא! לא! מר נמר. אל תאכל אותי ואני אתן לך את השמשייה הירוקה היפה שלי."
"ואיך אשא שמשייה" שאל הנמר "כשאני צריך את כל ארבע הרגליים שלי כדי ללכת?"
"תוכל לקשור אותה לקצה זנבך, וכך לשאת אותה" אמר סמבו הקטן.
"באמת אוכל לקשור אותה כך. תן לי את השמשייה ולא אוכל אותך בינתיים" אמר הנמר. הוא קשר את השמשייה לזנבו והלך כשהוא מקורא בקול רם "עכשיו אני הנמר היפה והגדול ביותר בכל הג'ונגל."

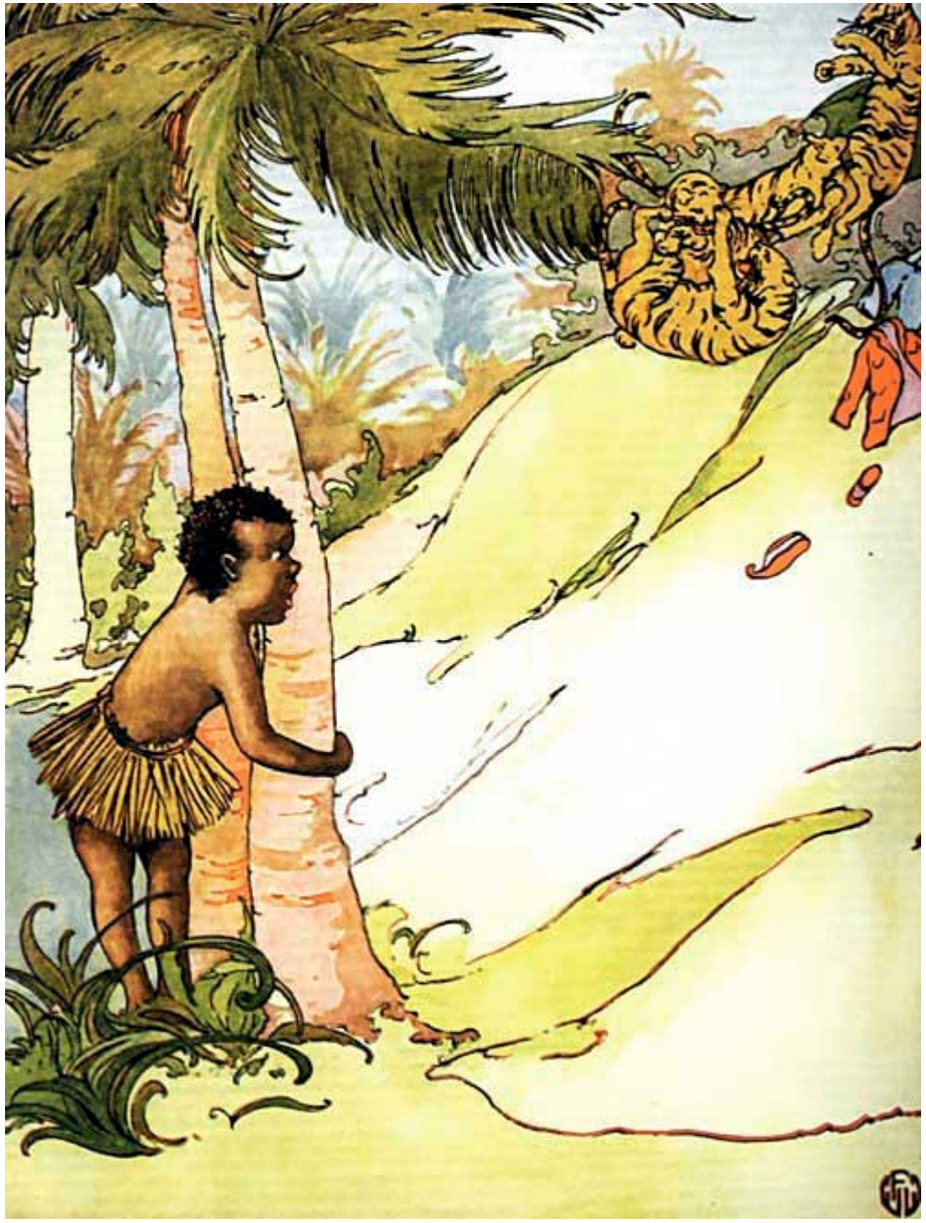

וסמבו הקטן המסכן הלך הלאה בוכה, כי הנמרים לקחו
את כל הבגדים היפים שלו.
אך פתאום שמע רעשים איומים "גרר... גרר..."
שנעשו חזקים יותר ויותר.
"אוי לי!" קרא סמבו הקטן "הנה הנמרים באים כולם
ביחד כדי לטרוף אותי. מה אעשה?"
הוא רץ מהר לעץ, הסתתר אחריו והסתכל. וראה את
ארבעת הנמרים רבים ביניהם מי מהם הוא היפה ביותר
בכל הג'ונגל. והם התחילו לנשוך זה את זה ולהרביץ זה
לזה ובסוף זרקו את הבגדים היפים של סמבו. הם תפסו
זה את זה בזנבות והתחילו לרוץ במעגל סביב עץ דקל.
כשסמבו ראה אותם כך, קרא "הי, נמרים! למה הורדתם
את הבגדים היפים שלכם? אינכם רוצים אותם יותר?"
אבל הנמרים רק נהמו "גרר...!"
ואז אמר סמבו הקטן "אם אתם רוצים אותם, תגידו זאת
מיד. אחרת אקח אותם חזרה."
אבל הנמרים לא רצו לעזוב את הזנבות של האחרים
ויכלו רק לאומר "גרר...!"

סמבו הקטן לקח ולבש את הבגדים, הנעליים והשמשייה
והלך הביתה.
והנמרים נעשו מרוגזים כל כך שהתחילו לרוץ סביב העץ
מהר ועוד יותר מהר, עד שהסתחררו כה מהר שלא ניתן
היה אפילו להבחין ברגליים שלהם.
והם רצו כל פעם מהר יותר ויותר עד שהתמוססו לגמרי
ולא נשארה מהם אלא רק שלולית גדולה של חמאה
סביב שורשי העץ.

בדיוק אז עבר שם ג'ומבו השחור עם כד הרס גדול בידיו. הוא ראה מה שנשאר מכל הנמרים ואמר "או, איזו חמאה יפה פה! אקח אותה הביתה למומבו השחורה והיא תעשה לנו לביבות.
הוא שם את כל החמאה הזו לתוך הכד שלו וכשהביא אותה הביתה מומבו השחורה שמחה מאוד. היא אמרה "עכשיו נעשה לביבות לארוחת ערב!"
היא לקחה קמח, ביצים, חלב וסוכר והכינה מגש שלם של לביבות מתוקות. והיא טיגנה אותן בחמאה שנעשתה מהנמרים, כך שהן נראו צהובות וחומות כאילו נמרים קטנים.
כשהם מומבו, ג'ומבו וסמבו התיישבו לארוחת הערב מומבו השחורה אכלה עשרים ושבע לביבות, וג'ומבו השחור אכל חמישים וחמש מהן. אבל סמבו השחור הקטן אכל מאה שישים ותשע לביבות, עי היה רעב מאוד.